

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **Y. R.**
státní příslušností Ukrajina
zastoupena opatrovnici JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou
sídlem Klimentská 1652/36, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2016 č.j. OAM-142/ZA-ZA11-ZA15-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené opatrovnici žalobkyně JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, sídlem Praha 1, Klimentská 1652/36, se přiznává odměna v částce 800 Kč, která jí bude placena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla označena za nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu a dále bylo

vysloveno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Dublinské nařízení“), je Polská republika.

2. Žalobkyně nejprve v obecné rovině namítala porušení §§ 3, 50 odst. 2 – 4, 52 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), a čl. 3 odst. 2 a čl. 27 Dublinského nařízení. Dále uvedla, že z žádného místa Dublinského nařízení neplyne, že by snad předpokladem existence systematických nedostatků v azylovém řízení v určitém členském státu Evropské unie (dále též „EU“) musela být deklarace takovýchto nedostatků na úrovni závazného rozhodnutí vydaného orgány EU či jinou konkrétní institucí; tato právní úvaha se tak zakládá na mylném výkladu příslušného ustanovení Dublinského nařízení, čl. 3 odst. 2. Žalobkyně citovala z tohoto ustanovení (čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení), načež shrnula, že je zřetelně patrné, že (revidované) Dublinské nařízení prolomilo dřívější presumpci automatického dodržování lidských práv všemi členskými státy EU; argument o členství Polska v EU, a tedy implicitním automatickém předpokladu dodržování lidských práv, tak nemůže obstát; naopak existují-li závažné důvody se domnívat, že v konkrétním případě tomu tak nebude a azylové řízení nebude odpovídat určitým standardům, přemístění není možné. Žalovaný dle žalobkyně mylně vyvozuje úzkou interpretaci nemožnosti uskutečnit převoz do Polské republiky pouze v případě tzv. systematických nedostatků, zatímco možnost uskutečnění převozu do jiné země EU má podléhat širěji vymezenému individuálnímu testu; jako státní příslušník Ukrajiny se žalobkyně obává, že její žádost o mezinárodní ochranu nebude v Polské republice řádně individuálně posouzena; jak konstatuje organizace Helsinki Foundation for Human Rights ve své zprávě týkající se azylového systému v Polské republice, polské správní orgány odmítají udělení mezinárodní ochrany občanům Ukrajiny na základě tvrzení možnosti vnitřního přesídlení do západních částí země, kde nedochází k ozbrojeným konfliktům. Dle žalobkyně podobně popisuje situaci ukrajinských žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku také aktuální zpráva v rámci publikace Forced Migration Review Oxfordské univerzity z ledna 2016, jež upozorňuje na mimořádně nízký počet přiznaných statutů uprchlíka; zpravodajský server IRIN, který publikuje zprávy a analýzy mimo jiné z humanitární a azylové oblasti, k tomu uvedl, že ve skutečnosti přes milion vnitřně přesídlených osob původem z konfliktních oblastí na východě Ukrajiny čelí významným problémům při přesídlování a nedostupnosti podpory ze strany ukrajinských orgánů; narůstající obtíže vnitřně přesídlených osob při snaze zajistit si v nové oblasti ubytování či práci konstatovalo také UNHCR ve své zprávě International Protection Considerations related to developments in Ukraine – Update II. Žalobkyně podotkla, že dokument uvádí také zprávy o rostoucím napětí mezi místními obyvateli a vnitřně přesídlenými v určitých oblastech západní Ukrajiny; tyto informace potvrdila sama žalobkyně v úvodním pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany; pochází z Doněcké oblasti a kvůli probíhajícímu válečnému konfliktu v oblasti se přemístila do Peršotravensku, kde však byla neustále vystavována nepřátelskému chování ze strany místních obyvatel a dalším obtížím. Žalobkyně uzavřela, že na základě výše uvedeného se domnívá, že by v případě jejího předání do Polské republiky její žádost nebyla řádně individuálně posouzena a pokud by dále došlo k jejímu navrácení na Ukrajinu, hrozilo by jí nebezpečí vážné újmy.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi vyslovil nesouhlas. Žalovaný dle svého přesvědčení postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu a konstatoval, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobkyně, kterým prokázala svou totožnost, bylo zjištěno, že tato byla dne 15. 2. 2016, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelkou dlouhodobého víza č. 006553192 vydaného Polskou republikou dne 16. 7. 2015 v Charkově s platností ode dne 23. 7. 2015 do dne 30. 6. 2016, počtem 180 dní pobytu a mnohonásobným vstupem; z tohoto důvodu pak bylo nezbytné, aby žalovaný v případě žalobkyně aplikoval kritérium dané čl. 12 Dublinského nařízení; s ohledem na výše uvedené požádal žalovaný dne 22. 2. 2016 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně; podle čl. 18 Dublinského nařízení je tak Polská republika povinna převzít jmenovanou žadatelku o mezinárodní ochranu na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala v České republice. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Podle žalovaného žalobkyni nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu nehrozí; Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Žalovaný podotkl, že Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie; z tohoto pohledu pak není opodstatněný důvod k obavám z vycestování žalobkyně do Polské republiky. Žalovaný zdůraznil, že na úrovni Evropské unie (ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Soudního dvora EU) ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Podle žalovaného rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky. Podle žalovaného se existenci důvodné obavy, že v Polské republice bude žalobkyně vystavena reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, resp. že by v Polské republice existovaly v přijímací proceduře pro žadatele o azyl systémové nedostatky, nepodařilo prokázat. Žalovaný podotkl, že dle ustálené judikatury Ústavního soudu mučení, nelidské či ponižující zacházení musí dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možno zahrnout pod rozsah čl. 3 Úmluvy. Žalovaný závěrem odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci vyslovili souhlas. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75

odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 15. 2. 2016 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedeným důvodem žádosti byla válka; doufali, že skončí, ale ona nekončí a bude ještě dlouho trvat; znovu nabírá síly; tam, kde žili, v Peršovtravensku, se k nim chovali jako k lidem druhé kategorie, považovali je za separatisty a říkali, že jsou sami vinní tím, co tam je, že to mají za to. Při pohovoru před žalovaným pak žalobkyně k dotazu, za jakým účelem si vyřídila polské vízum, odpověděla, že jiné vízum jim nedali; nejbližší vízové centrum bylo v Dněpropetrovsku, přes toto centrum si vyřídila vízum. Na otázku, proč si nevyřídila české vízum či povolení k pobytu a zda si pokusila vyřídít české vízum, odpověděla, že na Ukrajině si vyřizovali vízum za pomoci známých, vůbec se v tom nevyznala, protože je z Doněcké oblasti, nikdo se s nimi nechtěl o ničem bavit; řekli jim, že si mohou vyřídít pouze polské vízum, získat české vízum je nereálné. Na dotaz, z jakého důvodu nepožádala o mezinárodní ochranu v Polsku, opáčila, že v Polsku nikoho nemají, žádného známého. K otázce, zda je ochotna odcestovat do Polska, které je odpovědné za její žádost o mezinárodní ochranu, uvedla, že neví, co má odpovědět. Žalovaný se dále dotázal žalobkyně, proč o mezinárodní ochranu požádala až nyní a ne po svém příjezdu do České republiky, přičemž žalobkyně odpověděla, že po příjezdu do České republiky požádali o vízum strpění a stále čekali, doufali, že ho získají; v pátek dostali zamítavé rozhodnutí a v pondělí přijeli do přijímacího střediska. K dotazu, zda by chtěla závěrem pohovoru uvést nějaké skutečnosti, které by měl žalovaný vzít v potaz během posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, odpověděla záporně. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 8. 3. 2016 č.j. OAM-142/ZA-ZA11-ZA15-2016, jímž žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla označena za nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu a dále bylo vysloveno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Dublinského nařízení je Polská republika.
7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
8. V čl. 12 odst. 1 a 2 Dublinského nařízení je stanoveno:
„1. Pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
2. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“
9. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně byla v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany držitelkou dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou (to žalobkyně nepopřela ani při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany před žalovaným, ani v žalobě), uplatní se čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení, tedy k posouzení žádosti je příslušná Polská republika.
10. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

12. Stěžejní a fakticky jedinou relevantní žalobní námitkou tak bylo žalobkyní tvrzené naplnění existence závažných důvodů se domnívat, že v Polské republice dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, a to ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.
13. V čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení je stanoveno: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
14. Pokud jde o situaci v Polsku z hlediska žadatelů o mezinárodní ochranu, lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 25. 5. 2017 č.j. 7 Azs 38/2017-73: *„Judikatura Nejvyššího správního soudu se opakovaně zabývala situací v Polsku v souvislosti s přípustností přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu, srov. např. rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, rozsudek ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, či usnesení ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016 - 24, v němž dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Žádné informace ani skutečnosti totiž nenasvědčují tomu, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Není znám žádný případ zavlčení žadatele o azyl z Polské republiky na Ukrajinu. Posouzení žádosti stěžovatelky v Polské republice proto nevede k vážné obavě podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem, ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně o Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostatkách polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínkách, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech.“*
15. Soud se se při znalosti judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně podobné právní otázky ztotožnil se závěry žalovaného, který na s. 3 – 4 napadeného rozhodnutí (s obdobnou argumentací jako ve shora odkazovaném vyjádření k žalobě) srozumitelně a

přesvědčivě objasnil, že Polská republika je považována za bezpečnou zemi nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud jde o žalobkyní odkazované zdroje, z nichž má vyplývat opak, soud podotýká, že žádná z žalobkyní odkazovaných informací není natolik zásadního charakteru, že by mohla vést k závěru, že by Polskou republiku bylo ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení třeba hodnotit jako stát, v němž dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ani žalobkyní poukazovaná statisticky nižší úspěšnost ukrajinských žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku, ani přísnější posuzování možnosti vnitřního přesídlení, ani jakési napětí mezi místními obyvateli a vnitřně přesídlenými v určitých oblastech nemohou samy o sobě ani ve vzájemné souvislosti vést k závěru, že by Polsko nebylo možno považovat za bezpečnou zemi, resp. za zemi, v níž dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů.

16. V této souvislosti lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37 pojednávající o obdobné právní otázce:

„[19] Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III [žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které [n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

[20] Uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, M. S. S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09) a judikaturu Soudního dvora Evropské unie (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech N. S. proti Secretary of State for the Home Department, C-411/10, a M. E. a další proti Refugee Applications Commissioner a Minister for Justice, Equality and Law Reform, C-493/10, Sb. rozh., I-13905). Soudní dvůr tedy již podal výklad pravidla unijního práva, které je v projednávané věci třeba aplikovat, byť tak učinil ještě dříve, než bylo zakotveno v nařízení Dublin III.

[21] V citované věci vycházel z toho, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit (body 75 až 80 rozsudku).

[22] Dovodil však, že tato domněnka je vyvrátitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy (bod 81).

[23] Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit (body 82 až 85). Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k

systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (bod 86).

[24] Nejvyšší správní soud aplikoval uvedené závěry v projednávané věci a dospěl k tomu, že stěžovatelkou předložené důkazy skutečně nemohly vést k vážným obavám o dostatečně intenzivních nedostatcích. S názorem krajského soudu se tedy ztotožnil.

[25] Nejprve se zabýval relevancí předložených statistik. Stěžovatelka jimi dokládala systémové nedostatky azylového řízení v Polské republice (tamější azylové řízení dle jejího názoru uvedeného v žalobě neskýtá záruku, že nebude navrácena do země původu před řádným posouzením žádosti).

[26] Argumentaci v kasační stížnosti soud přisvědčuje potud, že statistický rozdíl mezi úspěšností ukrajinských žadatelů v České a Polské republice je dle tvrzení stěžovatelky natolik významný (srovnej bod [6] tohoto rozsudku), že jej nelze jednoduše vysvětlit jako náhodu nebo rozličným složením žadatelů o mezinárodní ochranu v obou zemích. Svědčí o přísnějším postupu polských orgánů.

[27] Na druhou stranu tento rozdíl sám o sobě nepředstavuje okolnost, pro kterou by se žalovaný či soud měl vážně obávat, že stěžovatelčina žádost nebude v Polsku dostatečně posouzena a že dojde k jejímu navrácení na Ukrajinu v rozporu se zásadou non-refoulement. Jedná se o možnou indicii, která však bez poznatků o tom, že by posouzení žádostí ukrajinských občanů ze strany Polské republiky bylo pouze paušální, formalizované, nezohledňující specifika konkrétních případů a bez možnosti účinného opravného prostředku, nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně posuzovány.

[28] Ze stejných důvodů nebyl podstatný odkaz stěžovatelky na polský internetový článek, kterým chtěla prokázat, že polské orgány přísněji posuzují možnost vnitřního přesídlení, a proto ukrajinským žadatelům méně často udělují doplňkovou ochranu.

...

[31] Předně je třeba zopakovat domněnku, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak.

[32] Z výše uvedeného (body [21] až [23] tohoto rozsudku) dále vyplývá, že každé porušení základních práv určitým členským státem se automaticky nedotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a přemístění žadatele do tohoto státu. Skutečnosti, které by k vyvrácení domněnky bezpečné země vedly, proto musí splňovat určité kvalitativní požadavky.

[33] Pro existenci vážné obavy je dále nutné, aby k takové obavě byl dostatečný důvod, jinými slovy aby důkazy, které pro ni svědčí, byly závažné.“

17. Citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je do značné míry použitelná i pro posuzovaný případ. Žalobkyně nepředložila takové důkazy, které by svědčily pro existenci vážné obavy, že by v Polské republice existovaly systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Tato námitka žalobkyně proto není důvodná.

18. Pokud jde o žalobkyní namítané porušení § 3, § 50 odst. 2 – 4, § 52 či § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i čl. 27 Dublinského nařízení, žalobkyně nespecifikovala, jak konkrétně měl žalovaný tato ustanovení porušit. Proto soud alespoň obecně uvádí, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav (žádné konkrétní rozpory ve zjištěném skutkovém stavu s výjimkou shora uvedených ostatně nenamítala ani žalobkyně), vycházel z dostatečného množství podkladů a důkazů a z odůvodnění jeho rozhodnutí je seznatelné, že se dostatečně zabýval možnými systematickými nedostatky v Polské republice, přičemž

srozumitelně a přesvědčivě objasnil, proč jejich existenci neshledal. Porušení čl. 27 Dublinského nařízení rovněž v dané věci nepřichází v úvahu, neboť žalobkyně měla možnost (a rovněž jí využila) obrátit se na soud, který napadené rozhodnutí v tomto rozsudku přezkoumal a žalobní námitky žalobkyně vypořádal. Ani tyto velmi obecné žalobní námitky žalobkyně o porušení jednotlivých ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení proto nejsou důvodné.

19. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. Ustanovené opatrovnici (advokátce) se dle § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, použitého přiměřeně dle § 64 s.ř.s. a s přihlédnutím k § 7 bodu 2., § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, přiznává odměna za zastupování 500 Kč za jeden úkon právní služby (převzetí zastoupení) a paušální náhrada hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč, celkem částka 800 Kč. Ustanovená opatrovnice (advokátka) pak není plátkyní DPH. Odměna opatrovnice žalobkyně v celkové výši 800 Kč jí bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. března 2018

JUDr. Marcela Rousková
Samosoudkyně, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
N.